

EL MICALET GALACTIC

Quantes rondalles!

Francesc Gisbert

Dibuixos de Francesc Santana

1. Pere Poca Por

El primer tro ens va anunciar que la tempesta seria de les grosses. De seguida que el vaig sentir, vaig córrer a mirar per la finestra del menjador. La gent fugia atabalada pel carrer, buscant recer a les cases o als portals, els més afortunats amb paraigües, la majoria sense. El cel s'havia enfosquit de colp i volta i la pluja queia en cortines furioses.

Passàvem la vesprada a ca l'avi. Tenia la seguida d'arreglem-nos de l'escola i dur-nos a berenar i fer els deures. Ens observava mig endormiscat, a la seua butaca, mentre el meu germà Jesús i jo apegàvem el nas al vidre de la finestra.

—Quina aigua cau! Tu creus que durarà molt?

–Tranquil·la, Estrella, durarà fins que s’acabe. Què vaig anunciar-vos ahir?: «Cel rogenic, pluja o vent». A més, «si a l’abril trona, la collita serà bona».

L’avi Nicolau sempre tenia un refrany a la punta de la llengua. Un llamp va encendre el cel, i il·luminà les teulades. Vaig comptar fins a sis, abans que un altre tro aterridor fera tremolar tota la casa. Jesús s’abraçà a l’avi, esporuguit. Poc després, la llum parpellejà i ens quedàrem a les fosques.

–El que faltava, ara se’n va la llum. Estrella, porta un ciri del segon calaix de la còmoda.

Vaig anar a buscar el ciri, a les palpentes, amb compte de no entropessar. El vam encendre i el col·locàrem sobre un plat, damunt la taula braser. Jesús, sempre tan exagerat, no feia més que tremolar. L’avi va acariciar-li els cabells.

–No tingues por. Heu de ser valents, igual que Pere Poca Por.

–Com qui?

Davant la meua ignorància, l’avi va fingir que s’enfadava.

–No sabeu qui és Pere Poca Por? A la vostra edat, tots els xiquets del poble coneixíem la seua història. És un personatge de gran anomenada.

–Explica’ns la història, iaio –va pidolar Jesús.

–Quina barbaritat! Sempre m’esteu donant faena... Bo, toca... Pere era el menor de set ger-

mans. Encara que els pares vivien en l'estretor, van aconseguir donar un ofici a cada fill. El major es va fer forner, el segon fuster, el tercer obrer, el quart llander, el cinqué terrisser, el sisé sabater... L'únic que no sabia on pondre era Peret. Perquè, és clar, després d'haver col·locat tant de fill d'aprenent, quan li tocà el torn a ell, ja no quedaven més oficis lliures al poble. Per a reblar el clau, Pere era menut, però menjava més que una revolta de riu. Els pares es desesperaven en veure com engolia i els buidava el rebost, sense dur diners a casa.

—Pere, ens sap greu, però no queda faena per a tu i ens gastem el que no tenim, donant-te menjar. Vés-te'n del poble i busca't la vida com pugues.

I el pobre, encara un jovençol, es lligà un farcell de roba, embotí un parell de rosegons, i se n'anà a buscar fortuna. Camina que caminaràs, va passar per un fum de pobles: Alcoi, Ontinyent, Xàtiva, Gandia, Xixona, Oriola, Alzira, Morella... fins a Barcelona, que va arribar! En uns demanava almoina, en altres s'oferia a tallar llenya o netejar un corral, a canvi d'una mica de menjar. De pobre que el veien, li van posar de malnom Pere Poca Cosa. Però, treballava i caminava tant, sobrevivia i superava tantes dificultats, que es va fer un xicot forçut i espavilat com ell sol.

Un dia, arribà a un poble a poqueta nit. Devia ser pel mes d'abril, com ara, i ja refrescava en

fosquejar. Demanà que el deixaren passar la nit en algun estable. Però en aquell poble desconfiaven dels forasters i tot el món li tancava la porta als nassos. A l'últim, una dona li va aconsellar:

–Al poble som molt porucs, i no et deixaran quedar-te enlloc. Prova d'entrar a la Casa de la Por. No hi viu ningú.

Pere petava de dents, blau de fred i de fam. Va travessar tot el poble, de cap a cap, fins que descobrí un edifici ampli i misteriós, amb aspecte de deshabitat. Devia ser la Casa de la Por. S'hi va encaminar, picà a la porta, i com que no va obtenir resposta, va murmurar:

–No tens amo? Ací em quede jo.

Va forçar una finestra baixa i va entrar disposat a passar la nit. El que Pere no sabia és que aquella casa abandonada tenia fama d'embruixada.

–Embruixada? –vaig botar–. Això vol dir que hi havia fantasmes?

–Tu escolta i ho sabràs. Quan Pere entrà a la casa, el primer que va fer va ser encendre la llar. Hi havia una bona pila de llenya. En calfar-se i tindre llum, va fer un colp d'ull a la planta baixa, perquè era molt curiós. Va obrir una porta i, què em direu que hi trobà? Una habitació plena de teles, roba, mantes... noves de trinca.

–Home, mira que bé! No em moriré de fred.

Es carregà tres o quatre flassades al muscle, i va obrir la porta del costat. Què penseu que hi va veure? Una altra habitació plena de menjar, formatges, pernils, rastres de botifarres, penjolls de llonganisses...

—Home, mira que bé! No em moriré de fam.

Omplí una cistella que hi trobà amb el bo i millor. Encara quedava una última porta. L'obrí, i què hi havia? Tot de tonells de vi, apilats, l'un al costat de l'altre.

—Home, ves per on! Tampoc em moriré de set.

S'omplí un pitxer i tornà a la cuina. Va seure davant del foc i sopà a cor què vols, cor què desitges. El nostre amic ignorava que aquelles coses tenien propietari. L'edifici era l'amagatall d'una colla de lladres. Robaven pels pobles i masos de la contornada i ocultaven el botí a la casa. Gràcies a la fama d'encantada, els lladres confiaven que no s'hi acostaria mai ningú.

Mentre Pere sopava millor que un marquès, dos lladres que hi tornaven van veure llum a la finestra. En aproximar-se i mirar pels vidres, es van quedar de pedra. El més jove i impulsiu es va encendre.

—Tu creus? Hi ha un pobre aprofitant-se de tot el que hem robat. Anem a per ell i donem-li una lliçó.

—Espera, no córregues tant —l'advertí l'altre, més vell i prudent—. N'hi pot haver més, i nosaltres

en som només dos. El que farem és espantar-lo, perquè no hi torne i perquè escampe pel poble que la casa està embruixada.

Els dos lladres van esperar que acabara de sopar i es gitara a dormir. Pere estava tan cansat que es va colgar en la manta, davant mateix del foc. No tardà a adormir-se com l'algeps. Mentrestant, els lladres van penetrar per la porta de darrere i pujaren al primer pis. El més jove va encendre un fanal i es posà damunt un llençol, amb tres perols lligats amb un fil. Disfressat de bubota, començà a baixar les escales, a poc a poc, repetint:

–Vaaaig o no vaaaig? Vaaaig o no vaaaig?

Entre els crits i el rebombori dels perols, Pere es despertà. Obrí un ull i doblegà el cap, en direcció a l'escala. El llençol tenia dos forats per on el lladre podia mirar. En adonar-se que l'observava, va amollar, amb veu tèntrica i campanuda:

–Et moriràs... de pooor!

–Sí home –saltà Pere, més tranquil que un diumenge–. No m'he mort de fred, de fam ni de set, em moriré de por! A callar, que els morts no parlen! No m'obligues a traure el geni.

Es tornà a tapar amb la flassada. El lladre no es donà per vençut. I continuà movent guirigall. Quan Pere en va tindre prou, agafà una bota i la llançà amb fúria al fantasma. L'encertà al cap, li féu perdre l'equilibri i van rodar lladre, llençol, fanal

i perols escales avall. Per si això fóra poc, l'oli del fanal va prendre al llençol i el lladre hagué de fugir cames ajudeu-me. Saltà per la finestra, encés en flames, i no parà fins a capbussar-se en una bassa, tot socarrat.

Pere s'adormí de nou. Però el lladre vell volia provar sort. Es va embrutar la cara de negre, amb sutja, i des del pis de dalt, s'introduí al buit de la llar, ja mig apagada, només amb quatre brases. A poc a poc, anà baixant, mentre bramava:

—Sóc el dimoni Butoooni, sóc el dimoni Butoooni. He vinguuut a per tuuu...

A la tercera o quarta volta que ho repetí, Pere es despertà. En comprovar que les veus venien de la xemeneia, va pujar-li la mosca al nas.

—Quina forma de tocar la llanda! Ja en comence a estar fart. Tu, para de fer el ninot de fira i no m'obligues a traure el geni.

El lladre no féu cas. Continuà cridant, regirant-se i desprenent pols pel forat de la llar. Pere s'alçà, com un gat estufat, agafà un manoll de pinassa i branquillons secs i els abocà a les brases. El foc revifà de seguida, amb poca flama, però amb una fumarada intensa. El lladre s'ofegà, amb tant de fum, i va caure damunt del foc. Pere agafà un tronc de llenya i l'atonyinà de valent, fins que l'altre fugí corrents per la mateixa finestra que el seu company.

—Tanta festa m'ha desvetlat! I quina fam m'ha entrat, de matinada! Rostiré unes llonganisses, per matar el cuc.

Mentre preparava la rostida, va tocar la una de la nit. L'hora dels esperits. L'hora en què despertaven els autèntics habitants de la casa encantada, aquells que li havien donat el nom de Casa de la Por. Es van sentir rialles i corregudes pel pis de dalt i una fila de set donyets baixà, esmunyint-se per la barana de l'escala. Eren de la grandària d'una clau i portaven un mocador lligat al cap, amb una campaneta.

En enumerar l'olor de la rostida de llonganisses, van fer rogle al voltant de Pere, amb la gola aigua. Cada volta s'hi acostaven més, entre bots, rialles i pallassades. Pere continuava a la seua, sense parar-los atenció. Habitualment, era un xicot generós, però aquella nit estava de molt mala lluna per no poder dormir.

—Mireu, mireu que és debades. Però si voleu llonganisses, n'agafeu de l'habitació del fons i vos les rostiu vosaltres.

Els donyets, en sentir que no pensava convidar-los, van començar a tossir per destorbar-lo. Però l'altre, a la seua; sense dir ni pruna. Els donyets cada vegada tossien més fort i s'aproximaven més i més. L'estiraven de la roba, provaven de fer-li cuscanelles, feien cabrioles al seu voltant... Pere, ni cas.

El més espavilat se'n pujà al muscle, va seure i es posà a tossir i a tocar-li l'orella. Quines confiances! Tenia cara de viu i pigues a les galtes, més valent i descarat que la resta. En sentir-lo tossir, tan prop, Pere el reptà, ben seriós:

—Escolta tu, no t'acostes tant. Si arriba a caure una perdigonada de saliva damunt les meues llonganisses, vos jure que vos en recordareu, de mi. No m'obligueu a traure el geni.

El donyets es picà de crestes, i amb veu de flauta, contestà:

—Ah, sí? Mira què faig, mira...

Es féu una mica arrere, prengué impuls, i llançà una escopinyada més gran que un ou fregit damunt les llonganisses. Allò era massa:

—Ara sí que m'heu obligat a traure el geni! Volíeu espantar-me? Jo vos ensenyaré, què és la por!

Es va descordar la corretja i acaçà els donyets per tota la casa. Els va deixar baldats i cruixits a corretjades. Després els va capturar, l'un darrere l'altre, a grapats, i els enrotllà dins una manta. Quan els va tindre a tots que no cabien, lligà la manta amb un cordó i s'hi gità damunt.

—Estigueu-vos-hi quiets i no em feu enfadar, que vull dormir blanet.

L'endemà, quan els va alliberar, els donyets van fugir adolorits i escarmentats. La casa quedà desencantada i Pere s'hi quedà a viure, amb tot el que

contenia. En assabentar-se els veïns del poble que havia aconseguit passar-hi una nit sencera, ningú no gosà dir-li res. Els lladres tampoc tornaren mai més. Ara ja sabeu per què. Pere Poca Cosa va passar a ser conegut com a Pere Poca Por. I conte contat, conte acabat. Aplaudiu si us ha agradat.

